

Cílem mé diplomové práce je tedy nejen popsat osudy českých cestovatelských osobností v oblasti jižní Afriky, ale zaměřit se především na jejich přínos v oblasti poznávání zdejších kultur, na jejich vztah k nim a v neposlední řadě i na to, jak byly výsledky jejich cest přijímány veřejností ve vlasti. Ačkoliv se v mnou sledovaném období na diamantových nalezištích v okolí Vaalu a Kimberley prokazatelně pohybovalo několik desítek Čechů či jejich potomků, většinu z nich neznáme ani jménem. Z anonymity vystupují 1. Nejnovější bádání na tomto poli reprezentuje článek J. Olši „První Češi v černo Africe“ uveřejněný ve zvláštním vydání časopisu National Geographie v roce 2005.

- 8 -

pouze někteří a pramenná základna dovoluje sledovat osudy jen těch nejznámějších: Emila Holuba, Čeňka Paclta a Jiřího Viktora Figula. Pro studium problematiky jihoafrických diamantových polí a přítomnosti osob českého původu na nich jsem nejprve využívala dostupnou literaturu naší proveniencie. Zde se jednalo především o biografie jednotlivých cestovatelů a vlastní cestopisy či vzpomínky. Ovšem zejména cestopisné romány jsou již na první pohled značně tendenční, proto jsem se rozhodla zaměřit se i na dostupné archivní prameny, zejména zachované originály dopisů poslaných z Afriky do Čech. Nejvíce takové korespondence jsem dohledala ve fondech Muzea Českého ráje v Turnově, Náprstkova muzea v Praze a Památníku národního písemnictví v Praze na Strahově. Radu informací se mi také podařilo najít v dobovém tisku. K lepšímu pochopení situace přímo na diamantových polích a v prostředí diggerských stanových měst mi posloužily publikace zahraničních autorů a návštěva expozice Muzea diamantů v belgických Antverpách.